

Csepregi János

Az egyetlen út

– Részlet az Amerikai fiú című regényből –

Ugye kár túlagyalni, hogy estére hasmenést kaptam a délben evett, repeta cvekeditől, miközben elmaradt a Zsoldoskatona? Mert csak ennyi történt, nem igaz? Régebben én is biztosan ezt hittem volna, de ma már másként látom a dolgokat. Kedden ugyanis – még mindig eléggé pipásan a Pirire meg a muterjára – Sanyával a bezárt homokdombnál bunkerépítés közben elmeséltük Tóth Karcsinak az előző nap gyötrelmeit, aki nemcsak hogy nem csodálkozott a Zenebutik és váratlanul jelentkező problémám egybeesésén, de azt is elmondta, igazából nem is sejtjük még, hogy mibe keveredtünk.

– Sokféle erő létezik a földön, jó is meg rossz is. Vannak olyanok, amik régebbiek még a piramisoknál is, na, azok tényleg barón régiek! Ma két erő van csak a világon, ami erősebb a többinél, ezek pedig a Rock és a Diszkó, közöttük soha nem fejeződhet be a háború! – kiáltotta, majd megmutatta a nyakában lógó tigrisfogat, ami – mint elmondta – az egyik legerősebb diszkótámadásoktól védő amulett, s csak azért néz ki úgy, mint az, amelyiket még tavaly nyáron a búcsúban vett, mert nem akarja, hogy valamelyik paréj neotonosnak szemet szúrjon. Karcsi bizalmasan elárulta azt is, hogy biztos forrásból tudja, valami sötét szertartást követően, amin a Flipper öcsi is részt vett, elszabadult egy diszkódémon a környéken, aminél jobban kevés dolog töltheti el rettegéssel a hozzánk, azaz hozzám meg a Sanyához hasonló rendes krapekokat, mert az ilyenek szörnyen erősek, ráadásul tele vannak mágikus képességekkel, ha akarják egyetlen érintéssel kiszívják a véredet, ha akarják, egyetlen gondolattal kimossák az agyadat. Dalszövegekkel mérgeznek, ha pedig egyszer megfosztanak az akaratodtól, nincs visszaút, ha viszont erős vagy és nem engeded nekik, hogy átvegyék az irányítást fölötted, akkor eljönnek érted. Számomra hirtelen megszűnt a világ, csak akkor tértem magamhoz, mikor nem sokkal később Tóth Karcsi szemei szikrákat kezdtek szórni, és villámnál is sebesebben suhant el mellettem, mire utána fordultam, szegény Sanyának már folytak a könnyei és lángoló arcára szorított tenyérrel hüppögött.

– Mi? Hogy csak rizza? Hogy csak marhaság ez az egész? Baromság meg mesebeszéd? Tudod, sokáig én is így gondoltam, faszikám! S talán én is ugyanígy vigyorogtam volna, ahogyan most te teszed! De az az igazság, hogy te sem fogsz röhögni majd annyira, ha szembe találod magad a másik oldalla! Bizony eljőhet még az idő, amikor hideg veríték fog folyni a görbe hátadon már attól is, ha csak eszedbe jut, hogy egyszer talán egy szomorú nap még szomorúbb délutánján, nem leszel elég óvatos! Bizony; rettegni fogsz még a gondolatától is, hogy egyszer véletlenül tömegsport után talán a kerítésen felejtetted a büdös tornaszatyrodát, és esetleg csak otthon fedezed fel a végzetes hibát! De akkor már senkit nem fog érdekelni, hogy túlzottan belefeledkeztél-e valami hülye viccbe, aminek az utolsó soráért titokban annyit szenvedtél a Fülelssel napközben a pad alatt, vagy az, hogy talán túl sokáig merengtél hazafelé a Vörös Szonja szépségén! Nem, akkor már nem fogsz vigyorogni, akkor már nem lesz rizza meg mesebeszéd, akkor már tudni fogod, hogy nem tehetsz semmit, hogy elkerüld a bajt, hogy tutira vissza kell menned érte, de nincs senki, aki megvédene az úton! Vissza kell menned egyedül! Vissza a sötét és kihalt utcán! Vissza a hangtalanul és baljósan imbolygó lombok alatt! Vissza oda, ahol valaki biztosan vár rád! Utoljára még erősen meghúzod majd a csukádon a tépőzárat, fejedre húzod a faterod munkásőrsapkáját, felteszed a hülye Piri hülye pillangószemüvegét, hátha nem ismer meg az, aki mindent lát, akinek egészen idáig még a létezéséről sem tudtál, te surmó, mégis kiröhögtél, azután hogy segíteni akartam nektek! Zsebedbe teszed a bicskádat, meg a timsót, hátha – valami csoda folytán – csak megsebesülsz, de a szívedben már érzed, hogy az életben maradásod csak hiú ábránd! Jól tudod majd, Sanyibanyikám, hogy hiába is futsz, mindig ott fogod hallani magad mögött azokat a furcsa hangokat, hiába is kapkodnád a fejed, sohasem láthatod meg, csak a szívedben érezheted biztosan, hogy ott, tőled nem is olyan messze a fák közti sötétségben megbújik a rémséges árnyalak! Aki inkább az őrületbe kerget majd, mint hogy azonnal végezzen veled, mert az ilyesmi baromira szórakoztatja! Hát cseszd meg! Csinálj a gatyádba, engem már rohadtul nem érdekel! Kapjanak csak el benneteket, megérdemlitek!

Aztán elhallgatott. A csendben csak Sanya halk szipogása, meg Karcsi lihegése hallatszott. Mi van, ha tényleg igaz ez az egész? Mi van, ha valami bestia vadászik ránk? Hiszen láttam, hogy mi történt a Sanya családjával? Láttam, hogy

hogyan mosta ki az agyukat Juhász Előd! Szóval ő lenne az? Sajnos tutira nemcsak a tévéképernyőkön keresztül van hatalma.

Nem sokkal később már nyugodt hangon, mintha csak magának mesélne, Karcsi beszélni kezdett arról, hogy nem is az lesz a legnagyobb bajunk, hogy itt van ez a démon, mert azt még talán nagy nehezen ki tudnánk cselezni, de mivel tegnap éjjel Szolnokon az iparisok kollégiumában a tanítványai – miután értesültek ellenségük, a diszkórém felbukkanásáról – takarodó után megidéztek egy alvilági szellemet, a földre szórt lisztben reggel felfedezett patanyomokból pedig – ránk nézve sajnálatos módon – kétségtelen bizonyították, hogy maga az ördög jött el, hogy segítsen a harcban a rockereknek, sajnos esélyünk sincs, hogy megússzuk ép bőrrel ezt az egészet. Mert az ördögről érdemes tudni, hogy egyedül a rockerekhez kedves, mindenki mást az ellenségének tekint, ami nem túlzottan jó hír azoknak, akiknek a mellkasában nem acélszív dobog, hanem diszkógömb forog vagy éppenséggel egyszerűen csak csúfolódós, bunkó seggfejek. Ők ugyanis csak haragra és bosszúra számíthatnak tőle, nem pedig védelemre meg különleges képességre. Szóval nem szívesen lenne most a helyünkben.

Sanya másnap nem jött suliba, én azt hittem kinyiffantották, de a Kelemen Pityu azt mondta, csak belázasodott, legalábbis azt mesélte neki reggel a muterja, de én tudom, hogy már senkiben sem szabad bízni. Így magamban retteghettem, és már az sem tűnt túlzottan könnyű feladatnak, hogy ágybavizelés nélkül megússzam az éjszakákat. Ráadásul tényleg hallottam a furcsa hangokat, bizony majdnem ott hagytam a tornaszatyromat tömegsport után a kerítésre akasztva, és ha csak egy pillanatra is, de tegnapelőtt este láttam valami alakot a félhomályban is. Nagymama nélkül még az utcára se akartam kimenni többé, bekapcsolva hagytam a tévét, állandóan nyitottam és csuktam az ajtókat, higgye csak azt a démon és az ördög is, hogy nem vagyok egyedül. Bár nem tudtam, hogy védelmet ad-e, de a biztonság kedvéért felraktam az egyetlen otthonlévő Omega lemezt a lejátszóra, s végső elkeseredésemben, mikor már ötödször kezdődött a hááá-hááá a Gyöngyhajú lányban, imádkozni kezdtem, hogy hadd legyek én is rocker ezután, meg a Sanya meg a Kelemen Pityu meg az öccse is, meg esetleg a nagymama, ha nincsen felső korhatár.

Pénteken oroszon, miközben idegesen lestem ki az ablakon, lapul-e most is odakint valami árny, aki engem figyel, váratlanul valami furcsa, rejtélyes zörgésre lettem figyelmes, mint amikor valaki az osztály egy távoli sarkában, valahol a hallótávolságom peremén selyemcukrok titkos bontogatásába kezd. Először az ugrott be, hogy de jó lenne nekem is egy olyan franyek kis cukorka, vagy legalább találnék a padom mélyén egy hetek óta a megtalálásáért epedező vajkaramellát, amivel majmot tömhetek, hogy legalább ennyi örömöm legyen, mielőtt az ördög vagy a Juhász Előd végez velem, de alig kezdtem el az óvatos tapogatózást a tankönyveim mögötti, élettelen úrben, hirtelen tisztán hallottam egy távoli, titokzatos hangot a fejemben, ami továbbra is celofánhangon, de érthető szavakkal elmondta nekem, hogy azért lett hasmenésem négy nappal ezelőtt a Sanyáéknál, mert a démon a tévén keresztül egy legtöbbször végzetes, fejfájással járó hasmenésáttal ki akarta oltani az életemet. Hogy miért? Azt nekem kell eldöntenem!

Én pedig azonnal tudtam, azért akart kinyuvasztani, mert megérezte a bennem szunnyadó rockert! Igen, biztosan, a tigris, ami ugrásra kész, hogy harcba szálljon a diszkósok ellen!

Jól emlékeztem még, Tóth Karcsi azt mondta kedden, ha az ember egyszer meghallja azt a földöntúli hívást, amitől a mellkasában – vagy igazán ritka és kivételes esetekben, a gyomrában – az acélszív dobogni kezd, akkor többé már nincs választás: rá kell lépnie a rockerség útjára, egyszer s mindörökre, különben kampec. Eddig legalábbis kinyuvadt mindenki, aki nem hallgatott rá, nagyjából még azon a héten.

Kész mázli, hogy meghallottam azt a cukorkapapír-hangot, mondom, kész mázli, és frankón tök szerencse, hogy mikor szünetben a végében megsúgtam Sanyának – aki aznap jött suliba először, sápadtan és csendesén – az órán történeteket, hogy előző szünet óta talán más ember lettem, akit ezután talán majdcsak egyszerűen Tigrisnek szólítanak, ő is elárulta, hogy hozzá is szólt az a cukorkapapír-hang, mármint hogy az ördögé.

Szóval ez van most, annyi átvirrasztott éjszaka és lemerített takaró alatti elemlámpázgatás után, végül csak találkoztam vele, s megússzuk épp bőrrel az egészet...

Ha arra lennél kíváncsi, hogy mit csinállok ma este miután megfürödtem, hát elárulhatom, csak megállok a tükör előtt és a muszklijaimat nézegetem, így tettem tegnap, aztán talán elmegyek tekintetemmel tábor tüzet gyújtani, esetleg szalonnát olvasztok a tündéktől kapott lebaszra, és így teszek most már mindennap az idők végezetéig.